

ת"פ 29684/12/16 - מדינת ישראל נגד מני יקובוב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 29684-12-16 מדינת ישראל נ' יקובוב(עציר)
בפני כב' השופט עידו דרואן-גמליאל

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד סטי

נגד
מני יקובוב (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד כהן - בן-נתן

הכרעת דין

בפתח הדברים אודיע כמצוות הדין על זיכויי של הנאשם מהמיוחס לו, מחמת פגיעות מרובות ומהותיות בזכויותיו במהלך חקירת המשטרה על כל שלביה, שהצדיקו וחייבו את פסילתן של ראיות התביעה, כל אחת וטעמי-פסילתה, כמעין שיר-של-פגעים:

הודאת נאשם ראשונה נפסלה משלא הוכחו כראוי נסיבות נתינתה מרצון טוב וחופשי של הנאשם;

ראיות חפציות שנתפסו נפסלו משלא הוכחו כראוי נסיבות תפיסתן בהסכמה מודעת של הנאשם;

הודאת נאשם בחקירתו נפסלה מחמת פגיעה חמורה בזכות ההיוועצות בעורך-דין ואף כדין 'ראיה נגזרת' שנוצרה או הושגה על-בסיסה של ראיה פסולה;

בכתב האישום שהוגש בחודש דצמבר 2016, הואשם הנאשם בביצוע עבירות של התפרצות לדירה כדי לבצע עבירה, פריצה לרכב, גניבה מרכב וגניבה, וכל אלו בגין אירוע שארע בלילה שבין 12.12.16 לבין 13.12.16.

המעשים המיוחסים לנאשם, תשובתו לאישום ועובדות שאינן במחלוקת:

1. הנאשם שכר יחידת דיור הסמוכה לדירתו של מר לזר יצחקוב. לטענת התביעה, במועד הנ"ל התפרץ הנאשם לדירתו של לזר, כשנכנס למרפסת והרים תריס בפתח שדרכו נכנס לדירה. מהדירה גנב הנאשם מחשב נייד, שני טלפונים ניידים ואת מפתחות המונית של לזר. באמצעות מפתחות הרכב פרץ הנאשם למונית שחנתה בסמוך

עמוד 1

וגנב ממנה כסף.

2. הנאשם כפר במיוחס לו, פרט לעצם מגוריו ביחידת הדיור, וטען לפסלות הודאותיו [פרוט', ע' 2].

3. אין מחלוקת, כי לזר ובני ביתו התעוררו משנתם לפנות בוקר, הבחינו בפריצה ובגניבה, חשדו מיד בנאשם והזעיקו משטרה בשעה 04:00. השוטרים שהגיעו למקום תישאלו את הנאשם, ונחה דעתם כי אינו מעורב במעשים ["אין חשד", מתוך דו"ח שוטר ת/3]. השוטרים עצבו אפוא את המקום [דו"חות ת/2, ת/3 ות/4, עדות השוטר אברג'ל].

4. אין גם מחלוקת, כי בבוקר הורה קצין אג"מ לשוטר יעקב יעקובוביץ לגשת לדירתו של הנאשם ולעכבו לחקירה [ת/1]. עם-זאת, לא הוברר כיצד התחדש החשד נגד הנאשם והראיות שהוגשו אינן מלמדות על-כך (העד מר יצחקוב סיפר שבני המשפחה ניגשו למשטרה, אך לא שנמסר מידע חדש).

מארג הראיות:

מטעם התביעה העידו השוטר יעקובוביץ שהגיע כאמור למקום, החוקר פדוטוב שגבה את הודעת הנאשם, השוטר אברג'ל שהגיע למקום לפנות בוקר וה"ה מישה יצחקוב ואנג'ל מעוז שהם בני משפחתו של לזר. עוד הוגשו דו"חות שוטרים ותקליטור שבו תיעוד מוסרט של חקירת הנאשם.

הנאשם עצמו בחר שלא להעיד ולא הובאו עדים מטעמו.

עיקר טענות הצדדים:

1. התביעה מבקשת להרשיע את הנאשם בהסתמך על אלו:

א. דברי השוטר יעקובוביץ, ששמע את הודאת הנאשם וקיבל ממנו את הפריטים שנגנבו;

ב. "חזקה תכופה" של פריטי הרכוש הגנוב שנמצאו בחזקת הנאשם בדירתו שעות ספורות לאחר הפריצה והגניבה;

ג. הודאת הנאשם שנגבתה בחקירה על-ידי השוטר פדוטוב;

ד. חיזוק לראיות התביעה המצוי בהימנעותו של הנאשם להעיד;

2. ההגנה מבקשת לזכות את הנאשם על-בסיס פסלות הראיות העיקריות, קרי הודאותיו של הנאשם בפני השוטר יעקובוביץ והחוקר פדוטוב ופריטי הרכוש שנתפסו.

הודאת הנאשם בפני השוטר יעקובוביץ ותפיסת החפצים:

1. בשעה 11:06 הגיעה השוטרת יעקובוביץ לדירתו של הנאשם כדי לעכבו לחקירה. לפי הדו"ח שרשם [ת/1], נקש יעקובוביץ על הדלת והנאשם פתח והזמין אותו להיכנס. יעקובוביץ נכנס, מסר לנאשם את טיב החשד וסיבת העיכוב, ושאל את הנאשם אם ברצונו לומר דבר-מה ואם ביצע את ההתפרצות. הנאשם הגיב באמירה "אם תעזור לי, אני אספר לך הכל". אז הזהיר יעקובוביץ את הנאשם בדבר זכויותיו ובדבר השימוש האפשרי בדבריו לרעתו, והנאשם חזר על תגובתו. יעקובוביץ לא הבטיח דבר, אך ביקש לערוך חיפוש. הנאשם הסכים, אז אמר לו יעקובוביץ שזכותו גם לסרב, והנאשם שלף ממקום מחבואם בבית פריטים שגנב - מחשב נייד, מפתחות לרכב ושני טלפונים ניידים. לשאלת יעקובוביץ, מסר הנאשם כי גנב פריטים אלו משכנו שלדירתם פרץ. יעקובוביץ עצר את הנאשם והביא אותו לתחנה לחקירה. בעדותו בבית המשפט חזר יעקובוביץ ואימת את שרשם ואת סדר ההתרחשויות כאמור בדו"ח.

2. עד התביעה מר מישה יצחקוב נכח בעת הגעתו של יעקובוביץ למקום עם שוטרת נוסף. לדבריו, יעקובוביץ פנה לנאשם אך האחרון הכחיש ואמר "זה לא אני, קח אותי לתחנה, אני לא עשיתי שום דבר". אז יעקובוביץ אמר להם - כולל לשוטרת הנוסף - לצאת מהדירה ושוחח עם הנאשם ביחידות כחמש דקות, שלאחריהן יצא מהדירה כשהוא מסמן סימן להצלחה באגודלו והוציא את פריטי הרכוש. גם עדה נוספת, גב' אנג'ל מעוז, מתארת בדומה את השתלשלות הדברים. אין לפקפק במהימנותם של עדי תביעה אלו, שהעידו כמשיחים לפי תומם.

3. גרסתו של השוטרת יעקובוביץ, לכאורה פשוטה ונהירה למראה, נתקלת בתמיהות קשות:

א. בחקירתו הנגדית של השוטרת התגלה כי היה עמו שוטרת נוסף, שלא רק שלא רשם דו"ח, אלא גם פרטיו לא נרשמו ואינם ידועים עוד [פרוט', ע' 13]. אי-רישומו של דו"ח על-ידי השוטרת הנוסף לא נעשה באקראי, אלא לפי הוראתו של יעקובוביץ [פרוט', ע' 14];

ב. מעדויותיהם של ה"ה יצחקוב ומעוז עולה כי - בניגוד לדברי יעקובוביץ - הנאשם לא התמסר מיד לצו מצפונו ופנה לעזרת יעקובוביץ, אלא ההיפך, הכחיש את החשד. ויתרה מזו: יעקובוביץ סילק מהמקום את העדים ואת השוטרת הנוסף, שוחח ביחידות עם הנאשם בדירה מאחורי הדלת הנעולה, ולא יצא אלא כמנצח, עם הודאה ועם הרכוש. אין צורך לומר, שקיים הבדל עצום בין מהלך הדברים שתיארו העדים לבין מהלך הדברים שתיאר יעקובוביץ;

4. תמיהות קשות וחמורות אלו מאיינות את האפשרות להסתמך על דברי יעקובוביץ, לרבות לנסיבות קבלת ההודאה ותפיסת הרכוש, שנעשו באופן החרגי והמתמיה ביותר מאחורי דלתים סגורות. די בכך כדי לקבוע כי לא ניתן להוכיח שהנאשם מסר את אמרתו מרצונו הטוב והחופשי (הוכחה שהנה תנאי לקבילות הודאתו, לפי סעיף 12 לפקודת הראיות), ולא ניתן להוכיח כי הוסברו לו זכויותיו והוא נתן הסכמה מודעת לחיפוש (רע"פ 10141/09 בן חיים נ' מ.י. (2012)). יובהר, כי בעת שהגיע יעקובוביץ למקום, עוד לא היה לו יסוד סביר לחשד המצדיק חיפוש, שכן חשד זה נשלל כבר על-ידי שוטרים שהגיעו למקום לפנות בוקר (ת/2, ת/3 ות/4). פשיטא, שלא ניתן אף לדעת אם אכן היה זה הנאשם שהוציא וחשף מיוזמתו את הפריטים הגנובים, או שמא "סייע" לו יעקובוביץ בדרך זו או אחרת;

5. הסניגורית המלומדת העלתה טענה נוספת, בדבר חוקיותו של עצם העיכוב לאחר שכבר הוסר החשד מהנאשם, אך לנוכח מסקנתי לעיל אין צורך לדון בעניין זה.

6. נפסלים אפוא כראיות אמרתו של הנאשם ליעקובוביץ ופריטי הרכוש שתפס יעקובוביץ.

הודאת הנאשם בחקירתו:

1. בשעה 11:30 הובא הנאשם לתחנת המשטרה והועבר לחקירה לאחר מעצרו [סעיף 8 לדו"ח המעצר ת/11].
2. הנאשם הביע רצונו המפורש להתייעץ עם עו"ד, ולכן פנה החוקר פדוטוב לסניגוריה הציבורית שהודיעה ש"שולחים סניגור" [נ/3].
3. בשעה 11:43 החל רישום החקירה, והסתיים בשעה 12:05 [ת/9] - פירוט להלן.
4. בשעה 11:50 שלחה הסניגוריה הציבורית לסניגורית, שהיתה אז תורנית, טופס פנייה לעניין "ייעוץ לפני חקירה" [נ/1].
5. בשעה 12:04 נשלח פקס' מהסניגוריה הציבורית ליחידה החוקרת, ליידעה כי הסניגורית בדרכה לתחנה [נ/2]. בפקס' נרשמה במובלט הבקשה שלא להתחיל בחקירה או-אף להפסיקה עד לשיחת עוה"ד והנאשם.
6. הנאשם נחקר בתיק זה חקירה אחת, על-ידי החוקר פדוטוב, כאמור לעיל. חקירת הנאשם תועדה בשני אופנים - רישום הודעתו בהקלדה בטופס "הודעת חשוד" על-ידי החוקר [ת/9] והסרטת החקירה [תקליטור ת/10, לא תומלל]. מההסרטה עולים פרטים חשובים שאינם מתועדים ברישום, והשוני בין התיעוד המוסרט לבין הרישום הינו משמעותי:

א. במהלך החקירה נכח קצין, שהשתתף באופן פעיל בחקירה;

ב. בתחילת החקירה קרא החוקר לנאשם את זכויותיו, ומיד לאחר ציון זכותו להיוועץ בעו"ד, אמר החוקר לנאשם, שהוא [הנאשם] כבר אמר שהוא רוצה "לסיים עם זה" ולכן ויתר על התייעצות עם עו"ד. הקצין שאל ווידא "מני, אתה בסדר? אתה רוצה עו"ד עכשיו או אחר כך?", חזר על שאלתו פעם ופעמיים, והנאשם אמר שהוא לא מרגיש טוב ושהוא רוצה "לסיים את זה". חילופי דברים אלה לא תועדו ברישום, למעט ציון לקוני ש"החשוד ביקש לסיים את החקירה לפני שהעו"ד מגיע". ברישום ההודעה כתב החוקר כי שאל את הנאשם אם הוא רוצה להיוועץ בעו"ד והנאשם ענה ב"לא" [ש' 6-7], אך שאלה ותשובה אלו לא מופיעות בתיעוד המוסרט ואין מחלוקת כי לא נאמרו כלל;

ג. למעשה אין כל תיעוד, ולו במזכר, לויתור הראשון והמקורי של הנאשם על התייעצות בעו"ד לפני חקירתו. לדברי החוקר, כנראה שהנאשם ויתר על זכותו זו עוד כשהיה בתא המעצר, אך הוא אינו זוכר זאת: "אני לא זוכר. אני יודע, מניסיוני, שבדרך כלל הרוב, בזמן שהחשוד כזה או אחר נמצאים בחדר מעוכבים או בחדר עצורים, אנחנו בדרך כלל נוהגים לשאול מראש בזמן ששוטר כותב דו"ח פעולה. אנחנו יודעים שהחשוד נכנס לחקירה עוד מעט, אז אנחנו שואלים אותו מראש אם הוא רשאי, אם הוא רוצה, אם מעוניין להיוועץ בעורך דין. זה מה שנהוג לעשות. מה שהיה במקרה הזה, אני לא זוכר... מה שג דרך כלל זה לתעד דווקא

את התשובה החיובית של החשוד לצורך העניין, אם החשוד אומר אני כן רוצה להתייעץ עם עורך דין מהסגוריה הציבורית או אישי, או עורך דין פרטי, אנחנו מתעדים את זה בחקירה עצמה, ... כדי להתייחס לעניין של זכותו של החשוד להיוועץ בעורך דין. [ואם הוא אומר שהוא לא רוצה] אנחנו לא מתעדים את זה. יחד עם זה, אנחנו שואלים את זה בגוף החקירה עוד פעם. "פרוט", ע' 69-70;

ד. במענה לשאלות החוקר, ענה הנאשם - ללא הכוונת החוקר - כי היה "מסטול על כדורים", שהוא מצטער ושהחזיר את הדברים שנטל. לדבריו נכנס לדירה דרך מרפסת ונטל משם מחשב, פלאפון ומפתחות, ששימשו אותו לפתיחת הרכב. ברכב מצא הנאשם ונטל "כסף קטן". לדבריו, התכוון למכור את הרכוש שנטל ולקנות סמים, ואת הכסף שמצא בזבז. הנאשם עמד על-כך שלא נטל דברים נוספים מעבר לנ"ל. מדי פעם התקשה הנאשם לדבריו להיזכר בפרטים שונים, ולבסוף חזר והביע צער על מעשיו;

ה. הנאשם מכור לסמים, אך ככלל דיבר באופן ברור וקוהרנטי, ענה לגופן של שאלות החוקר והקצין, לא שינה מתשובותיו גם כשנשאל שוב, ועמד על דבריו. לכן, על-אף אמירתו הצבעונית של הקצין לנאשם, כי הוא נראה "מסטול מת", אינני סבור כי הנאשם היה במצב קיצוני שלא איפשר לו לגבש החלטות ולמסור דבריו באופן חופשי ומרצונו;

7. לאחר החקירה התאפשר לנאשם להתייעץ עם הסניגורית, שהגיעה לתחנה [ת/7].

8. סיכומם של דברים:

א. הנאשם הובא לתחנה בשעה 11:30, ביקש מפורשות להתייעץ עם עו"ד והחוקר פנה לסניגוריה הציבורית שהודיעה כי יישלח סניגור. לא עברו אלא דקות מעטות, ורישום החקירה כבר החל בשעה 11:43. הודעת הסניגוריה על הגעת הסניגורית נשלחה למעשה עם סיום החקירה בשעה 12:05, ולסניגורית לא נותר אלא לשוחח עם הנאשם לאחר חקירתו;

ב. אין כל תיעוד על אופן הוויתור של הנאשם על זכותו להיוועץ בעו"ד, ובמיוחד לא מוסבר ולא מובן ההיפוך בעמדתו, מרצון מפורש בהיוועצות ועד ויתור על היוועצות, והכל כאמור בטווח זמנים קצר ביותר;

ג. לא ניתן כל נימוק לצורך בהחשת חקירתו של הנאשם, עוד טרם שיוכל להיוועץ בעו"ד, ועד-כדי מהירות-שיא של חקירה תוך 15 דקות מהגעה לתחנה;

9. דין ההודאה להיפסל מכוח כלל הפסילה הפסיקתית:

א. ממראה עיניים ומשמע אוזניים, לא עולה כי החקירה בוצעה בדרך שיש בה כשלעצמה לשלול את חופש הרצון של הנאשם, ואף מצבו הפיזי והנפשי של הנאשם לא מנע ממנו לגבש רצונו ולמסור דבריו באופן חופשי - כך נלמד ברורות מהצפייה בתיעוד המוסרט ת/9, כמו-גם מתכני האמרה והאופן שבו נמסרה, כמפורט לעיל. לכאורה, כשרה אמרת הנאשם כהודאה קבילה לפי סעיף 12 לפקודת הראיות;

עמוד 5

ב. לנאשם הודעו כדין זכותו לשתוק ולזכותו להיוועץ עם עו"ד, אולם הן בהודעה בדבר זכות ההיוועצות והן באפשרות האמיתית למימושה נפלו פגמים חמורים, היורדים לשורשו של עניין, ואף מעלים חשד למניפולטיביות מודעת של החוקרים:

ראשית, היעדרו של כל הסבר להיפוך בעמדת הנאשם, ולמצער - תיעוד מינימאלי של נסיבות ההיפוך וכיצד הביע הנאשם רצונו - מטיל צל כבד שלא ניתן להסירו, הנעוץ בחשש ממשי שהנאשם לא ויתר על זכותו לאמיתו של דבר, או שלא הובהרה לו זכות זו טרם ה"יתור" הנטען;

שנית, החוקר אמנם דיקלם לחשוד את זכויותיו, אך אפילו לא המתין לתשובת הנאשם;

שלישית, הקצין ניסה-לכאורה לוודא עם הנאשם את רצונו, וזה שב ואמר כי הוא כבר רוצה "לסיים עם זה", לצד אמירתו שאינו חש בטוב, וכשהקצין התרשם שהנאשם "מסטול מת". אין זו הדרך לוודא ויתור מודע ובהיר על זכות יסודית של חשוד;

רביעית, היעדרו של כל הסבר, או נימוק שבהיגיון, להימנעות מהמתנה קצרה נוספת להגעת הסניגורית, ולהחשת החקירה. אינני נדרש להכריע אם אכן ביקש החוקר 'לחטוף הודאה' טרם הגעת הסניגורית, ודי בכך שלנאשם לא ניתנה הזדמנות אמיתית לממש זכותו להיוועץ בעו"ד טרם חקירתו;

ג. זכות ההיוועצות של חשוד, ובוודאי של עצור, טרם חקירתו, נתפסת כזכות יסוד של החשוד, בעלת מעמד רם ביותר, הנגזרת הן מן הזכות להליך הוגן במשפט הפלילי והן מחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו (ע"פ 5121/98 **יששכרוב נ' התובע הצבאי** (2006); בג"צ 1437/02 **האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' השר לביטחון פנים** (2004); ע"פ 7758/04 **אלקאדר נ' מ.י.** (2007); ע"פ 9956/05 **שי נ' מ.י.** (2009); ע"פ 1301/06 **אלזם נ' מ.י.** (2009); ע"פ 5956/08 **אל עוקה נ' מ.י.** (2011); ע"פ 10049/08 **אבו עצא נ' מ.י.** (2012); ע"פ 6144/10 **גטצאו נ' מ.י.** (2013); רע"פ 8860/12 **קוטלאיר נ' מ.י.** (2014);

ד. ההלכה הפסוקה, שקבעה כי הפרתה של זכות זו יכולה לפגום בהוגנות ההליך הפלילי עד-כדי פסילתה של אמרת חשוד, גם הדגישה כי לא כל פגם או הפרה יובילו לתוצאה מרחיקת-לכת זו. הלכת **יששכרוב** כוללת בחובה מערכת של איזונים, "פתחים ושסתומים", באופן המאפשר לבית המשפט לקחת בחשבון את מכלול נסיבות העניין בבואו להכריע בשאלת פסלותה של ראיה (דברי הש' עמית בעניין **גטצאו**, ועוד);

ה. במקרה דנן חברו להם הפגמים החמורים והמצטברים, עד-כדי יצירתה של פגיעה מהותית בהוגנות ההליך: זכות היסוד של הנאשם נרמסה לחלוטין, אף שכיבודה לא היה מקשה על החקירה (וכוונתי לחקירה כדין, ראויה והוגנת) או מעכב אותה. בנוסף, לגוף המעשה נלוו פגמים של חוסר בתייעוד מחד גיסא ושל תיעוד לא-אמת מאידך גיסא;

ו. בנסיבות העניין, מחייבת עוצמת הפגיעה את פסילתה של אמרת הנאשם, היא הודאתו, כאמצעי נחוץ והכרחי לשמירת הוגנותו וטהרתו של ההליך הפלילי. ודאי שאין עוד צורך

להזכיר כי מלאכת עשיית הצדק בפלילים אינה מתמצה בענישת עבריינים ובזיכוי החפים, אלא ממהותה גם שמירת זכויותיהם של הנאשמים (ע"פ 4988/08 **פרחי נ' מ.י.** (2011), פסקה 11 לדברי הש' א' לוי);

10. ובנוסף לכל הדברים האלה, דין ההודאה להיפסל כתוצאה מעצם פסלות פעולותיו של יעקובוביץ ותוצריה המפוקפקים:

א. דוקטרינת פירות העץ המורעל שמולדתה בארצות הברית, לא אומצה בשיטתנו המשפטית. עם זאת, ראייה נגזרת לא תהיה חסינה לעולם מפני פסילה. בהלכה הפסוקה הוכרה זה-מכבר האפשרות לפסילת ראייה שהושגה בעקבות ראייה פסולה אחרת, מכוח דוקטרינת הפסילה הפסיקתית (**יששכרוב**, פסקה 71; **פרחי**, פסקה 20 ואילך לדברי הש' לוי). במקרים בהם הראייה הנגזרת עומדת כשלעצמה במבחני הפסלות, יש לתת משקל מרכזי ל"מבחן הזיקה" - ככל שהזיקה בין הראיות חזקה יותר, עשויה אי החוקיות שדבקה בראייה המוקדמת להכתיים גם את הראייה הנגזרת, וכך תגבר הנטייה לפסלה (**פרחי**);

ב. אף כאן, השיקול הינו הוגנות ההליך ועצמת הפגיעה בו, והשאלה היא קבלתה של הראייה הנגזרת תוביל לפגיעה מהותית שאיננה מידתית בזכות הנאשם להליך הוגן;

ג. במקרה דנן, הזיקה הנסיבתית בין תוצרי פעולותיו של יעקובוביץ לבין חקירתו והודאתו של הנאשם הינה הדוקה וישירה, ואינה מאפשרת ניתוק טכני של שרשרת הפגיעות הנמשכות בזכויותיו של הנאשם. כמאלה עולה בנסיבות אלו ההצדקה לאימוץ מסקנה זו, אף כעניין של מדיניות משפטית המבצרת את טוהרו והוגנותו של ההליך הפלילי - ואם תפיק הרשות החוקרת לקח כלשהו, ודאי יצא הציבור כולו נשכר (והשוו לעניין זה דברי הש' א' לוי ב**פרחי**, שם; דברי הש' ג'ובראן ב**גטצאו**, פסקה 16 ואילך; כן ראו ע"פ (מרכז) 28090-02-15 **מ.י. נ' אדרי** (2016) בדבר החשש שנאשם ראה עצמו כבול באמרה ראשונית אותה מסר תוך הפרת זכויותיו);

11. הודאתו של הנאשם בחקירתו נפסלת אפוא כראיה.

מסקנות:

1. דרכם הנמהרת והפסולה של השוטרים באיסוף הראיות בתיק הובילה לפסילת הראיות שעשויות היו לבסס את אשמתו של הנאשם.

2. ללא ראיות אלה, לא נותרו באמתחתה של התביעה ראיות של-ממש לאשמת הנאשם, כאשר הימנעותו מלהעיד אינה יכולה לחזק את האין. ועוד אוסיף, כי לאחר פסילתן של יתר הראיות, ספק אם היה כוחה של הודאת הנאשם בחקירתו יפה כבסיס יחיד להרשעת הנאשם, אפילו לא היתה נפסלת, משנתרה הימנעותו-

מלהעיד לבדה כ"דבר מה" העשוי לתמוך בה, והשוו הלכה שנפסקה ברע"פ 4142/04 סמל (מיל.) איתי מילשטיין נ' התובע הצבאי (2006).

3. אין מנוס אפוא מזיכוי של הנאשם, וכך אני מורה, כאמור בפתח הדברים.

תעשה-נא התביעה כחוכמתה ותעביר עותקי הכרעת הדין לכל גורם נדרש, לשינון לחידוד ולאבחנה בין מותר לאסור, בין כשר לפסול, בין עבודת משטרה כהלכתה לבין 'קיצור הליכים' שאינו אלא ביזוי הליכים שתוצאתו אישום-נפל.

ניתנה היום, ב' תמוז תשע"ז, 26 יוני 2017, במעמד הצדדים.